ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **www.scio.cz, s. r. o.**, IČ: 27156125, se sídlem Pobřežní 34, Praha 8, zast. JUDr. Miroslavem Syllou, advokátem, se sídlem Přídolská 481, Český Krumlov, proti žalované: **Filosofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze**, se sídlem náměstí Jana Palacha 2, Praha 1, zast. Mgr. Petrou Koutnou, advokátkou, se sídlem Kostelní 875/6, Praha 7, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2011, č. j. 8 Ca 28/2008 - 44,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2011, č. j. 8 Ca 28/2008 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žádostí o poskytnutí informace ze dne 3. 9. 2007 se žalobkyně domáhala poskytnutí zadání všech testů a úkolů z přijímacích zkoušek na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze v roce 2006 a 2007 včetně všech základních statistických charakteristik, jak jsou popsány ve vyhlášce č. 343/2002 Sb. Žalovaná v zákonné lhůtě nereagovala způsobem, který žalobkyně požadovala, proto žalobkyně podala stížnost podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a následně též žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 12. 2011, č. j. 8 Ca 28/2008 - 44, uložil žalované povinnost vyřídit žádost žalobkyně o poskytnutí informace ze dne 3. 9. 2007 do patnácti dnů od právní moci rozsudku. Současně uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. V odůvodnění soud uvedl, že postup žalované byl v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb. a v konečném důsledku znamená nečinnost žalované při

vyřizování předmětné žádosti. Soud konstatoval, že žalovaná je povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 106/1999 Sb., a má tudíž povinnost poskytovat informace vztahující se k její působnosti podle zmíněného zákona. Soud popsal možné postupy povinného subjektu podle § 14 odst. 1 a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a připomněl, že pokud žádost směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt sdělit žadateli údaje umožňující její vyhledání a získání. Pokud však žadatel trvá na přímém poskytnutí zveřejněné informace, povinný subjekt mu ji poskytne (§ 6 zákona č. 106/1999 Sb.). Povinností žalované tedy bylo vyřídit žádost žalobkyně o informace některým z uvedených způsobů, a to v předepsaných lhůtách. Ze spisu je podle soudu zřejmé, že žalovaná žalobkyni nevyhověla, informace jí neposkytla, ani ve lhůtě pro vyřízení žádosti nevydala rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Dopisem ze dne 4. 10. 2007 pouze žalobkyni sdělila, že požadované informace jsou zveřejňovány do patnácti dnů po ukončení přijímacího řízení v souladu s vyhláškou č. 343/2002 Sb., přičemž tento termín zatím nenastal. Dále žalovaná uvedla, že statistické údaje zveřejňuje v průběhu každého přijímacího řízení a jejich podoba je zveřejněna ve zprávě o přijímacím řízení na webové stránce Univerzity Karlovy v Praze po ukončení přijímacího řízení konkrétního akademického roku. V dopise ze dne 15. 10. 2007 informovala žalovaná žalobkyni, že úplné znění testů přijímacího řízení 2007/2008 bylo zveřejněno v souladu s vyhláškou č. 343/2002 Sb. na její webové stránce. Ze spisu je podle soudu rovněž zřejmé, že žalobkyně trvala na přímém poskytnutí zveřejněné informace. Městský soud v Praze uzavřel, že žalovaná nerealizovala žádný z možných způsobů vyřízení žádosti žalobkyně ze dne 3. 9. 2007 o poskytnutí informace, tedy je ohledně této žádosti nečinná.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítala, že v tomto sporu nemá ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 s. ř. s. způsobilost být účastníkem řízení, neboť podle zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, nemá v této věci právní subjektivitu. Fakulta jako součást veřejné vysoké školy je sice ve věcech stanovených v § 24 zákona o vysokých školách oprávněna jednat jménem veřejné vysoké školy, předmět tohoto řízení však do oblasti tohoto zákonného zmocnění nespadá. S touto skutečností se Městský soud v Praze v napadeném rozsudku vůbec nevypořádal, ačkoliv stěžovatelka tuto námitku řádně vznesla; soud pouze uvedl, že stěžovatelka je povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Oblast, z níž žalobkyně požadovala poskytnutí informace, není výkonem státní správy a stěžovatelka v této oblasti nejedná v působnosti správního orgánu, tudíž nemůže být k tomuto sporu pasivně legitimována. Stěžovatelka doplnila, že žalobkyně požadovala poskytnutí informace z oblasti, ve které je se stěžovatelkou v horizontálním soukromoprávním vztahu (potenciální zákazník a konkurent). Stěžovatelka proto navrhovala odmítnutí žaloby; s těmito námitkami se však Městský soud v Praze nijak nevypořádal. Stěžovatelka při subsidiárním užití zákona č. 106/1999 Sb. žalobkyni sdělila, v jakých lhůtách, kde a jakou formou jsou požadované údaje ve smyslu vyhlášky č. 343/2002 Sb. zveřejněny a veřejně dostupné. Tyto informace následně doplnila o přesnou a podrobnou specifikaci důvodů, proč jsou některé informace zveřejněny pouze částečně, a údaj o místech, kde je publikováno zdůvodnění tohoto postupu. Stěžovatelka podotkla, že některé z požadovaných testů splňovaly znaky autorského díla ve smyslu zákona č. 121/2000 Sb. a podléhají zvláštnímu režimu ochrany, o čemž byla žalobkyně vyrozuměna.

Stěžovatelka namítala, že požadované informace nejsou zveřejňovány v režimu zákona č. 106/1999 Sb., ale v režimu zákona o vysokých školách a jeho prováděcích předpisů, neboť se nejedná o informace týkající se výkonu veřejné správy vysokou školou, resp. rozhodovací činnosti v oblasti veřejné správy. Stěžovatelka shrnula, že nemůže být povinným subjektem. Zveřejňování průběhu přijímacího řízení je řešeno prováděcím předpisem k § 50 odst. 8 zákona o vysokých školách, a to vyhláškou č. 343/2002 Sb., která stanoví přesnou strukturu a rozsah údajů, které je vysoká škola nebo fakulta povinna zveřejnit, a určí způsob a lhůty k jejich zveřejnění. Stěžovatelka poznamenala, že napadený rozsudek byl vydán bez jednání po téměř čtyřech letech od posledního úkonu soudu. Generální aplikace napadeného rozsudku by vedla k tomu, že povinnosti vysoké školy k poskytování informací by se daly vyžadovat od jejích jednotlivých součástí a subjektivita těchto součástí by se nepřípustně a bez opory v zákoně rozšířila. Každá fyzická a právnická osoba by měla nárok získat zadání všech testů, což by zvýhodňovalo osoby konající přijímací zkoušky v náhradních termínech. Vysoká škola navíc nemůže mít personální, technický a finanční aparát na poskytování veškerých informací týkajících se činnosti vysoké školy a jejích součástí. Poskytnuté materiály obsahující know-how příslušné vysoké školy by také mohly být použity komerčními subjekty za účelem zisku. Ani k těmto otázkám se Městský soud v Praze nijak nevyjádřil a z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, jak soud ke svému rozhodnutí dospěl, jakými úvahami byl veden, z jakých právních předpisů vycházel a o jaké důkazy své rozhodnutí opírá. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a žalobu odmítl, případně aby věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Na návrh stěžovatelky přiznal Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 8. 3. 2012, č. j. 4 Ans 1/2012 - 35, kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že podle § 49 zákona o vysokých školách je v působnosti právě a jen fakulty, aby stanovila další podmínky přijetí ke studiu; toto oprávnění zákon o vysokých školách svěřuje právě fakultě, tedy stěžovatelce. Tuto působnost nemá vysoká škola, ani děkan fakulty, ani nikdo jiný. Podle žalobkyně má stěžovatelka v tomto rozsahu způsobilost mít práva a povinnosti a může být účastníkem řízení. Žalobkyně vyslovila domněnku, že děkanem fakulty či vysokou školou by byla odmítnuta s poukazem na působnost, která ze zákona náleží fakultě. Připomněla, že za povinné subjekty jsou považovány i státní podniky či akciové společnosti s akciemi ve veřejném vlastnictví. Prvky veřejné instituce jsou u fakulty vysoké školy přítomny v daleko větší intenzitě a bylo by absurdní, pokud by mezi povinné subjekty patřily čistě obchodní subjekty a fakulta vysoké školy, jejímž prostřednictvím se realizuje právo na vzdělání, nikoliv. Žalobkyně nepochybovala o tom, že veřejná vysoká škola je veřejnou institucí zřízenou za veřejným účelem; kritérium veřejného účelu tak splňuje i stěžovatelka, která podléhá státnímu dohledu a je zřízena jinou veřejnou institucí, a to se státním souhlasem (akreditační komise). Žalobkyně uzavřela, že fakulta při stanovení dalších podmínek přijetí podle § 49 zákona o vysokých školách vykonává veřejnou správu, a navrhla, aby soud kasační stížnost zamítl.

Stěžovatelka v replice k vyjádření žalobkyně trvala na důvodnosti kasační stížnosti. Napadený rozsudek označila za nevykonatelný a upozornila, že řada úkolů z přijímacích zkoušek byla zadávána ústně a nebyla zaznamenána. Stěžovatelka zdůraznila, že žalobkyně

požadovala předmětné informace za účelem jejich komerčního využití. Žalobkyně opakovaně iniciovala schůzky se stěžovatelkou a nabízela jí své služby spočívající v kompletní dodávce přijímacích testů. Tyto služby stěžovatelka odmítla, což vyústilo v podání žaloby. Stěžovatelka konstatovala, že část vyžádaných informací byla řádně zveřejněna v režimu vyhlášky č. 343/2002 Sb. Pokud by zákonodárce zamýšlel poskytovat takové informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., nevytvořil by zvláštní právní předpis pro zveřejňování tohoto specifického okruhu informací. Stěžovatelka v souladu s § 1 zmíněné vyhlášky zveřejnila úplné zadání zkušebních otázek a příkladů, které byly součástí písemných přijímacích zkoušek a písemných částí přijímacích zkoušek v letech 2006 a 2007, a u otázek s výběrem odpovědi zveřejnila správné řešení. Dále publikovala kritéria pro vyhodnocení a postup, jakým byl stanoven výsledek a pořadí uchazečů, včetně základních statistických charakteristik. Vyjma otázek z ústně zadávané části přijímacího řízení tak žalobkyně mohla disponovat všemi vyžádanými informacemi.

Žalobkyně ve vyjádření k replice stěžovatelky podotkla, že tvrzení o zveřejnění požadovaných informací nebylo nijak prokázáno, žalobkyně toto zveřejnění nezaznamenala. Stěžovatelka však byla i tak povinna zveřejněné informace poskytnout (srov. § 6 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.). Možnost komerčního využití informací není z hlediska zmíněného zákona relevantní, žalobkyně současně popřela, že by předmětné informace hodlala využít ve svém podnikání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Za situace, kdy kasační stížnost podala žalovaná, nepřichází v úvahu důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. cílený na vady správního řízení, nic takového ostatně stěžovatelka ani nenamítala. Kasační stížnost tedy byla podána z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.*

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou zmatečnosti řízení spočívající v tom, že stěžovatelka podle svého tvrzení nemá v této věci právní subjektivitu [chybějící podmínka řízení podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Tento kasační důvod má z povahy věci přednost před ostatními, neboť rozhodnutí vydané, aniž byly splněny podmínky řízení, musí Nejvyšší správní soud zrušit bez ohledu na to, zda se jedná o rozhodnutí správné a řádně odůvodněné. Ke zmatečnosti řízení je navíc Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). V projednávané věci ovšem Nejvyšší správní soud žádné skutečnosti svědčící o tom, že by chyběly podmínky řízení, nezjistil.

Podle § 33 odst. 2 s. ř. s. *způsobilost být účastníkem řízení má ten, kdo má způsobilost mít práva a povinnosti, a správní orgán; jinak i ten, komu ji zákon přiznává.*

Podle odst. 3 téhož ustanovení *účastník je způsobilý samostatně činit v řízení úkony (dále jen „procesní způsobilost") v tom rozsahu, v jakém má způsobilost vlastními úkony nabývat práv a brát na sebe povinnosti. Procesní způsobilost má i správní orgán a také ten, kdo je podle zákona oprávněn podat návrh.*

Slovní spojení *„správní orgán"* je legislativní zkratka upravená v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., která zahrnuje orgány moci výkonné, orgány územních samosprávných celků, fyzické a právnické osoby a jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Soudní řád správní v citovaných odstavcích § 33 přiznává správním orgánům způsobilost být účastníkem řízení a procesní způsobilost zcela bez ohledu na to, zda mají subjektivitu ve sféře práva soukromého, či nikoliv. V tom se správní orgány odlišují od dalších účastníků řízení, jejichž způsobilost se odvíjí od soukromoprávní subjektivity. Ze zákona přitom rozhodně nevyplývá, že by způsobilost správního orgánu být účastníkem řízení či jeho procesní způsobilost byla omezena oblastí jeho působnosti.

Skutečnost, že způsobilost správního orgánu činit úkony v soudním řízení nemůže být limitována jeho působností, nabývá na významu právě v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, a to s ohledem na způsob určení žalovaného subjektu v tomto typu řízení. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. *žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*

V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu tedy žalovaného vybírá žalobce tím, že jej označí ve svém návrhu jako správní orgán, který má vydat rozhodnutí nebo osvědčení. V případě, že by žalobce určil za žalovaného správní orgán, do jehož působnosti vydání požadovaného rozhodnutí nebo osvědčení vůbec nespadá, musí mít i tento žalovaný možnost procesní obrany. Omezení procesní způsobilosti správního orgánu jeho působností by v těchto situacích správním orgánům odnímalo možnost uplatnit v soudním řízení vlastní argumentaci k meritu věci, tj. k otázce, zda jej stíhá povinnost vydat požadované rozhodnutí nebo osvědčení, či nikoliv.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž *„...ustanovení § 79 s. ř. s. vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce uplatnit, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniknout příslušnému procesně-právnímu vztahu, a vedl soud k*

rozhodnutí směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva, v daném případě práva na vydání rozhodnutí či osvědčení správního orgánu. V průběhu řízení se poté zkoumá, zda žalobce tvrzenou věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný tvrzené nečinnosti dopustil, zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován. V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. Rozšířený senát tedy uzavřel, že posouzení toho, zda je správní orgán nečinný ve smyslu § 79 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoliv otázkou existence podmínek řízení." (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 - 164, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2181/2011, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatelka, která vyhovuje definici správního orgánu uvedené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., má v tomto řízení způsobilost být účastníkem řízení i procesní způsobilost. Námitka zmatečnosti napadeného rozsudku proto není důvodná.

Stěžovatelka dále namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, kterou spatřovala jednak v tom, že se Městský soud v Praze nevypořádal se žádným z jejích tvrzení uvedených ve vyjádření k žalobě, a jednak v tom, že z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, jak soud ke svému rozhodnutí dospěl, jakými úvahami byl veden, z jakých právních předpisů vycházel a o jaké důkazy své rozhodnutí opírá. Této námitce Nejvyšší správní soud přisvědčil a napadený rozsudek shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Podle § 36 odst. 1 s. ř. s. *účastníci mají v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu.*

Jedním z projevů rovného postavení účastníků řízení je právo žalovaného vyjádřit se k obsahu žaloby a přednést soudu svou procesní obranu. Význam vyjádření žalovaného k žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu umocňuje skutečnost, že v mnoha případech půjde o první dokument, ve kterém žalovaný předestře svůj názor na projednávanou věc. Tím se „nečinnostní žaloby" odlišují od žalob proti rozhodnutím správních orgánů, kde by mělo být jádro argumentace žalovaného obsaženo právě v žalobou napadeném rozhodnutí. Směřuje-li žaloba proti nečinnosti správního orgánu, žalovaný často teprve ve vyjádření k žalobě poukáže na důvody, proč dosud rozhodnutí či osvědčení nevydal, případně proč se necítí být k tomu povinen. K těmto důvodům by poté soud měl zaujmout své stanovisko, aby byla dodržena rovnost účastníků řízení a aby se právo žalovaného na vyjádření k žalobě nestalo pouhou formalitou.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nevypořádá-li se krajský soud ve svém rozsudku, jímž vyhověl žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, s námitkami žalovaného obsaženými ve vyjádření k žalobě, poruší tím ustanovení § 36 odst. 1 s. ř. s. Takováto vada řízení ještě sama o sobě nemusí vyvolat nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť nemusí mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Chybějící vypořádání zásadních námitek žalovaného však může způsobit, že rozsudek,

jímž krajský soud vyhověl žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, trpí nedostatkem důvodů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě bývá zpravidla protipólem žalobních tvrzení, jejichž opodstatněnost se žalovaný snaží popřít. Mnohdy proto postačí, pokud krajský soud vysloví svůj právní názor k jednotlivým námitkám žalobce, neboť tím často současně odpoví na protichůdné argumenty žalovaného. Skutečnost, že se krajský soud výslovně nevypořádá s obsahem vyjádření žalovaného, tedy nemusí automaticky způsobovat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, neboť postoj soudu k tvrzením žalovaného může být dostatečně zřejmý z toho, jaké závěry soud učinil ve vztahu k žalobním námitkám. To však není případ rozsudku v projednávané věci.

Stěžovatelka ve vyjádření k žalobě uplatnila řadu argumentů, které mohou mít zásadní význam pro správné posouzení věci. Zejména tvrdila, že není povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. a že požadované informace nejsou zveřejňovány v režimu tohoto zákona, ale zákona o vysokých školách. Poukazovala rovněž na to, že žalobkyni sdělila, v jakých lhůtách, kde a jakou formou jsou požadované údaje zveřejněny. Tyto zásadní námitky stěžovatelky ponechal Městský soud v Praze zcela bez odezvy a v napadeném rozsudku naopak bez jakéhokoliv odůvodnění konstatoval, že stěžovatelka je povinným subjektem, má povinnost poskytovat informace podle zákona č. 106/1999 Sb. a její postup v rozporu s tímto zákonem znamená nečinnost.

V odůvodnění napadeného rozsudku tak zcela chybí popis úvah, které vedly Městský soud v Praze k závěru, že stěžovatelka patří mezi povinné subjekty ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 106/1999 Sb. Soud ani neuvedl, zda podle jeho názoru vyhovuje stěžovatelka definici povinného subjektu obsažené v odst. 1, či v odst. 2 předmětného ustanovení. Klíčový význam pro projednávanou věc má rovněž stěžovatelkou nastolená otázka vzájemného vztahu zákona č. 106/1999 Sb. a zákona o vysokých školách, resp. vyhlášky č. 343/2002 Sb., která také zůstala nezodpovězena. Namísto toho učinil Městský soud v Praze jádrem odůvodnění citaci některých ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., aniž vysvětlil, jak dospěl k závěru, že má být tento předpis v projednávané věci vůbec aplikován.

Podle setrvalé judikatury Ústavního soudu patří povinnost soudů odůvodňovat svá rozhodnutí k základním principům, které představují součást práva na řádný proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i součást pojmu právního státu podle čl. 1 Ústavy České republiky, a vylučují libovůli při rozhodování. Z odůvodnění soudního rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí neposkytuje dostatečné záruky o tom, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publikovaný v ASPI pod č. JUD31147CZ, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný v ASPI pod č. JUD31454CZ, nebo nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný v ASPI pod č. JUD33121CZ).

Popsaným požadavkům Městský soud v Praze nedostál, neboť se nevypořádal se zásadními námitkami stěžovatelky uplatněnými ve vyjádření k žalobě a z odůvodnění

napadeného rozsudku není zřejmé, jakými úvahami byl soud při rozhodování veden a jak dospěl k závěrům, které ve svém rozsudku prezentoval. Napadený rozsudek je tudíž nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2011, č. j. 8 Ca 28/2008 - 44, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Za dané procesní situace se Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími námitkami uvedenými v kasační stížnosti, neboť věcně může být přezkoumáno pouze přezkoumatelné rozhodnutí krajského soudu (zde Městského soudu v Praze).

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.* Na Městském soudu v Praze tedy nyní bude, aby o žalobě znovu rozhodl a své rozhodnutí v souladu s požadavky shora uvedenými řádně odůvodnil, přičemž neopomene vypořádat nejen všechny žalobní body, ale také klíčová tvrzení obsažená ve vyjádření k žalobě.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. v novém rozhodnutí ve věci Městský soud v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu